

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ Á. E.**, bývajúci B., **2/ M. E.**, bývajúca B., obaja zastúpení JUDr. Juraj Procházka, advokát, Lakšárska Nová Ves 403, proti žalovanému : **I. S.**, bývajúci D., zastúpený JUDr. Ján Ščury, advokát, Laurinská 12, Bratislava, **o vypratanie nehnuteľnosti a uloženie zákazu vstupovať na nehnuteľnosť**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 6 C 7/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. mája 2013 sp. zn. 24 Co 137/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 77,95 € do troch dní do rúk alebo na účet JUDr. Juraja Procházku, Lakšárska Nová Ves 403.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom z 15. decembra 2011 č. k. 6 C 7/2008-320 uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti – pozemok parcela č. 12/21 registra „C“ – orná pôda o výmere 22 845 m² katastrálne územie M., zapísaný v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu T. – Správa katastra D. na LV č. X., pozemok parcela č. X. registra „C“ – orná pôda o výmere 10 876 m² katastrálne územie M., zapísaný v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu T.– Správa katastra D. na LV č. X., pozemok parcela č. X registra „C“ – orná pôda o výmere 2 071 m², katastrálne územie M., zapísaný v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu T. – Správa katastra D. na LV č. X. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti o uloženie zákazu vstupovať na nehnuteľnosť po právoplatnosti rozsudku zastavil. Vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že jediným legitímnym právnym titulom užívania tzv. náhradných pozemkov je relevantné rozhodnutie miestne príslušného pozemkového úradu. Zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách neupravuje žiadny iný spôsob pridelenia pozemkov do dočasného užívania. Rozhodnutie Pozemkového úradu v D.zo dňa 17.2.1992 je taktiež pre právne posúdenie tejto veci bez právnej relevancie. Jedná sa o rozhodnutie o vykonaní urýchleného usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov podľa § 15 zák. č. 330/1991 Zb. V tomto rozhodnutí však nie sú presne špecifikované parcely, na ktorých sa urýchlené usporiadanie podľa tohto zákona v katastrálnom území M. vykonalo. Rovnako nie je jasné, aký zjednodušený rozdeľovací plán tvorí jeho prílohu. Rozdeľovací plán riešiaci lokalitu Széked založený v spise nie je ten, ktorý tvoril prílohu rozhodnutia pozemkového úradu zo dňa 17.2.1992 a to z tohto dôvodu, že tento rozdeľovací plán bol robený až po vydaní samotného rozhodnutia. Rozhodnutie pozemkového úradu je datované dňom 17.2.1992 a rozdeľovací plán doložený žalovaným na lokalitu Széked pochádza z marca 1994. Taktiež ani geometrický plán č. 243-202-77/91 nebol použitý ako podklad pre pridelenie náhradných pozemkov, pretože tento nie je uvádzaný v rozhodnutí pozemkového úradu. Náhradné pozemky boli vtedajším pozemkovým úradom dávane do náhradného užívania podľa § 15 zák. č. 330/1991 Zb. najneskôr v roku 1991. Dohoda o dočasnom užívaní parciel od roku 1991 uzavretá medzi žalovaným a PD V. dokazuje dočasné užívanie pozemku žalovaným od 1.10.1990. Z uvedeného vyplýva, že v roku 1990 nemohol byť žalovanému odovzdaný pozemok, ktorý je predmetom sporu do náhradného užívania, pretože o náhradnom užívaní mohol rozhodnúť vtedajší pozemkový úrad, a to najneskôr v roku 1991 po tom, ako vstúpil do účinnosti zákon č. 330/1991 Zb. Navyše tak, ako je vyššie vyhodnotené, táto dohoda o dočasnom užívaní náhradného pozemku uzavretá medzi PD V. a žalovaným naposledy bola predĺžená na obdobie od 1.10.1992 do 30.9.1993.

Vzhľadom na vyššie uvedené vykonané dokazovanie vo veci je jednoznačné, že pozemky, ktoré sú predmetom sporu nikdy platne neboli žalovanému pridelené do užívania ako náhradné pozemky. Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že žalovaný zasahuje do vlastníckeho práva žalobcov tým, že užíva pozemky, ktoré sú v ich vlastníctve. Žalovaného nemožno považovať za oprávneného držiteľa, pretože v konaní bolo zistené, že predmetné pozemky nikdy platne nenadobudol ako pozemky náhradné. Vzhľadom

na uvedenú skutočnosť návrhu v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, vypratať.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. mája 2013 č. k. 24 Co 137/2012-375 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej vyhovujúcej časti a v časti zastavenia konania zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatňovaného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v jeho vyhovujúcej časti. Nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto právnych záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Žalovaný svoje právo na užívanie časti pozemkových nehnuteľností patriacim do (spolu)vlastníctva žalobcov preukazoval nie rozhodnutím, ale dohodou o prenechaní iného vhodného pozemku vlastníkovi pôdy na dočasné bezplatné užívanie, uzavretej medzi Poľnohospodárskym družstvom V. a žalovaným a jeho manželkou zo dňa 30.3.1992. Okrem všetkých nedostatkov tejto dohody zistených a dôvodne vytýkaných súdom prvého stupňa, odvolací súd zdôraznil, že aj keby išlo o listinu oprávňujúcu žalovaného na užívanie v nej uvedených pozemkov, predmetná dohoda bola uzavretá na dobu určitú – na jeden rok, to znamená podľa jeho obsahu od 1.10.1991 do 30.9. bežného roka a bola predĺžená na obdobie od 1.10.1991 do 30.9.1992 a následne od 1.10.1992 do 30.9.1993. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný po 30.9.1993 nepreukázal žiadny titul, ktorý by ho oprávňoval k užívaniu náhradných pozemkov. Námietka odvolateľa, že neužíva celú výmeru pozemkov, ktoré majú byť ním vypratané je irelevantná, pretože vypratať má povinnosť len tú časť týchto parciel, ktoré zabral a ktoré v skutočnosti užíva a tým bráni ich užívaniu vlastníkovi pozemkov. Obdobne odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolací dôvod, že návrh mal smerovať aj proti žalovaného bratovi, ktorý predmetné nehnuteľnosti užíva a obhospodaruje so žalovaným. Poznamenal, že žalobca je pánom sporu a konanie sa môže viesť len proti tomu, koho ako účastníka na strane žalovaného označí žalobca.

Podľa rozhodnutia Pozemkového úradu v D.č. j. D/2012/00014-458 zo dňa 30.7.2012 bolo podľa § 14 ods. 4 zákona o pozemkových úpravách (zákon č. 330/1991 Zb.), schválené vykonanie projektu pozemkových úprav v katastrálnom území V., schváleného

rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v D.pod č. D/2011/00016-439 zo dňa 10.8.2011. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.8.2012. Dňom 14.8.2012 zanikajú nájomné vzťahy k pôvodným nehnuteľnostiam, z čoho treba vyvodiť záver, že žalovaný aj z tohto dôvodu už nemá nárok na užívanie akýchkoľvek náhradných pozemkov.

Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o uložení zákazu vstupovať na nehnuteľnosť po právoplatnosti rozsudku tak, že konanie v tejto časti zastavil, toto rozhodnutie žiadnym spôsobom ani právne ani vecne neodôvodnil. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v časti zastavenia konania s použitím § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p. zrušil a podľa odseku 2 cit. ustanovenia vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do jeho potvrdzujúcej časti podal dovolanie žalovaný a navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho ako aj prvostupňového súdu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci, nevykonali ním navrhnuté dôkazy, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdili.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p.

Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil

len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom,

prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

K odňatiu možnosti žalovaného pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že súdy nevyhoveli ním podaným návrhom na vykonanie dokazovania.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., lebo samo osebe neznamena odňatie možnosti pred súdom konať.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nevykonaním žalovaným navrhovaných dôkazov nebola žalovanému odňatá možnosť pred súdmi konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je

relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaný nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcom a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobcovia podali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslili. Dovolací súd im priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 18. júla 2014 [§ 13a ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm.a/, kde jeden úkon právnej služby činí 61,87 €. Keďže však ide o zastupovanie dvoch žalobcov v zmysle § 13 ods. 2, základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50 %, kde jeden úkon právnej služby teda činí 30,935 €. Keďže ide o zastupovanie dvoch žalobcov, spolu je to 61,87 €. K tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 8,04 €, keďže ide o zastupovanie dvoch osôb, jedná sa o 16,08 €, čo predstavuje spolu 77,95 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2016

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová